

Din umbra visurilor mele

Daniel Vișan-Dimitriu

Te-ai izolat în inima pădurii
și ți-ai clădit din amintiri un scut
în fața unui vis necunoscut,
fidel iubirii și supus naturii.

În suflet ai o liniște deplină
dar inima atunci cutremurată,
convalescentă încă, vrea să bată
ca-n vremea când era atât de plină,

Când orice colț al ei purta povara
prezenței lui, zidit ca-ntr-o tăcere
pierdută-n nesfârșitul ce nu piere,
și îți era puterea și comoara.

Cuvântul tău de-acum e-o simfonie
de sunete celeste ce alintă,
în zbor mângâietor și fără țință,
ființe însetate de-armonie.

Iar mersul tău, ce parcă-i o plutire
ce urmărește-o singură cărare,
e-atât de fin în lina lui mișcare
încât se naște-n mine o trăire

Ce face ca, în noaptea ce se lasă,
ascuns în umbra visurilor mele,
să îmi ridic privirea către stele
și să le-ntreb: tu ești a mea aleasă?